

A vesztegetés törvényi tényállásában szereplő gazdálkodó szerv „dolgozója” alatt nemcsak a szervnél munkaviszony keretében munkát végző személy, hanem az olyan személy is értendő, aki munkaviszonyra jellemző sajátosságokat mutató jogviszony keretében fejti ki tevékenységét [Btk. 254. § (1) bek.].

A megyei bíróság a 2011. január 12-én kihirdetett ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki 3 rb. vesztegetés vétségében [Btk. 254. § (1) bekezdés]. Ezért őt - halmazati büntetésül - 6 hónap - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - fogházra ítélte.

A megállapított tényállás lényege szerint az 1981-ben született terhelt büntetlen előéletű.

V. G., K. N., R. T. a 2009. évben valamennyien szerződéses kapcsolatban álltak az S. Kft. vagyonvédelmi társas vállalkozással.

V. G. 2009. április 8-án kötött vagyonvédelmi megbízási szerződést a fenti társasággal, mint egyéni vállalkozói engedéllyel rendelkező vagyonőr. A szerződés 9. pontja tartalmazza, hogy az egyéni megbízottat a szakmai törvényben előírt esetekben nem csak üzleti, hanem a munkája során szerzett információkkal kapcsolatos, adatvédelmi titoktartás kötelezettsége is terheli.

Az S. Kft. és K. N. egyéni vállalkozói engedéllyel rendelkező vagyonőr között 2009. április 10-én jött létre vagyonvédelmi

megbízási szerződés.

A szerződés 5. pontja értelmében a vagyonvédelmi tevékenység magába foglalja az őrzési, az információs, illetve recepciós tevékenységet, az áruszállítási ellenőrzést, a vagyon elleni bűncselekmény gyanújának adatokkal történő alátámasztását, illetve a vagyonvédelemmel kapcsolatos információszolgáltatást.

A szerződés 9. pontja értelmében az egyéni megbízottat a szakmai törvényben előírt esetekben nem csak az üzleti, hanem a munkája során szerzett információkkal kapcsolatos adatvédelmi titoktartás kötelezettsége is terheli.

R. T. és az S. Kft. között 2009. február 4-én jött létre munkaszerződés, mely alapján az S. Kft., mint munkáltató R. T.-t, mint munkavállalót személy- és vagyonőr, ezen belül járatkísérő, vagyonőr, üzemrendész, testőr, portás, éjjeliőr, telepőr és egyéb hasonló jellegű, egyszerű foglalkozások munkakörben alkalmazta.

A munkaszerződés 18. pontja szerint, a munkavállaló köteles a munkája során tudomására jutott, a tevékenységére vonatkozó alapvető fontosságú információkat megőrizni. Ezen túlmenően sem közölhet illetéktelen személlyel olyan adatot, mely munkaköre betöltésével összefüggésben jutott tudomására, és amelynek közlése a munkáltatóra, a munkáltatóval szerződéses jogviszonyban lévő ügyfélre, vagy más személyre hátrányos következményekkel járna. A titoktartás részletes szabályozását a munkaszerződés mellékletét képező „titoktartási nyilatkozat” tartalmazza.

V. G., K. N. és R. T. 2009 szeptemberében az E. Kft. üzemében

dolgoztak, vagyonőrként.

Az E. Kft.-nél szolgálatot teljesítő biztonsági őrök, az ott folyó gyártási tevékenységgel, az alkatrészek és késztermékek belső mozgatásával, a ki- és beszállítással kapcsolatban rendelkezettek releváns információkkal. Ezen túlmenően - értelemszerűen - az általuk ellátott őrszolgálattal összefüggő információk birtokában is voltak.

Az S. Kft. külön vagyonvédelmi utasítást készített az E. Kft. objektumának őrzési követelményeire vonatkozóan. Ezen utasítás tartalmazza, hogy a megbízó vagyonának őrzése során a személy- és vagyonőrt titoktartási kötelezettség terheli, a foglalkoztatásának időszakában tudomására jutott üzleti, üzemi, magánéleti titok és magánéleti körülmények vonatkozásában. Titoktartási kötelezettsége a foglalkoztatási jogviszonya megszűnését követően is fennmarad. A személy- és vagyonőr, a vagyonvédelemre kötött megbízási szerződésben meghatározott őrzési- és védelmi feladatok végrehajtásához a vagyonvédelmi utasításban meghatározottak teljesítéséhez szükséges mértékben ismerhet és kezel személyes adatokat.

2009 szeptemberétől az S. Kft. képviselő-vezetője Sz. M. volt, aki szeptembertől kizárólag az üzemrészben dolgozott, mint a vagyonőrök „szolgálati előljárója”.

A terhelt korábban nem ismerte V. G.-t, K. N.-t, illetve R. T.-t.

R. T. vagyonőr 2007 októbere óta dolgozott az E. Kft. telepén. Biztonsági órként alapvető feladata volt a külső portai részeken a belépési jogosultságok ellenőrzése, a vendégek kísérése a recepcióra, valamint az üzem területéről távozó dolgozók ellenőrzése, szükség esetén „kézi detektorral”. A fentieken túlmenően az üzem belső részlegeinél is dolgozott, ahol szintén a dolgozók ellenőrzése és szükség esetén áruforgalmi regisztráció volt a feladata.

R. T. 2009. szeptember 2-án délután a teherportán látott el szolgálatot, ahol aktuálisan a be- és kimenő forgalom regisztrálása volt a feladata. 14 óra 30 perc körül a teherportánál megjelent a terhelt, aki R. T.-től először arról érdeklődött, hogyan lehet a biztonsági szolgálat tagjaként munkába állni. R. T. a terheltet a képviselő-vezetőhöz irányította azzal, hogy munkaügyben őt keresse meg.

A terhelt megkérdezte, hogy megadná-e neki a telefonszámát. R. T. visszakérdezte tőle, hogy miért kell az neki, melyre a terhelt azt válaszolta, hogy munkája lenne a számára havi 100 000 forintért némi információért cserébe.

R. T. ekkor megkérte a terheltet, hogy várja meg, amíg a kollégája visszajön, és akkor kimegy vele beszélni. Ezt azért mondta, mert szeretne volna megtudni, hogy a terhelt kinek a megbízásából érdeklődik.

Miután kollégája végzett, R. T. kiment a teherportán kívüli útszakaszra beszélgetni a terhelttel, aki nem mutatkozott be név

szerint. Közölte vele: arról szeretne információkat kapni, hogy mit és mennyit gyártanak, valamint általánosságban hogy mennek a dolgok a cégnél. A terhelt ekkor megint említette azt, hogy havi 100 000 forintot fizetnének ezért, azt azonban nem közölte, hogy kik azok, akik ezt a pénzt kifizetnék. Közölte azt is, hogy ez legális munka, melyre R. T. azt válaszolta, hogy őt titoktartási kötelezettség terheli. A terhelt ekkor arra kérte, hogy gondolja át még egyszer, azonban R. T. elutasította a terhelt próbálkozását és közölte vele, hogy ő ebből nem kér.

A terhelt úgy válaszolt, hogy nincsen semmi baj. Ha ő nem beszél, akkor majd másik kollégája beszélni fog, majd ezt követően a helyszínről eltávozott.

R. T. az esetet jelentette a képviselőlet-vezetőnek, valamint egy jelentést is írt.

V. G. az S. Kft.-vel történt szerződéskötését követően az E. telephelyén dolgozott. Feladata elsősorban a dolgozók ellenőrzése, valamint a be- és kiléptetés volt. Ezen túlmenően járőrszolgálatot is ellátott a telephely területén. Rendszerint éjszakai műszakban - este 19 órától másnap reggel 7 óráig - dolgozott.

2009. szeptember 11-én ismét éjszakai műszakba ment, és - mint általában - este 18 óra 30 és 18 óra 45 perc körüli időben érkezett meg a fenti telephelyhez. Miután a személygépkocsijából a parkolóban kiszállt, a terhelt - aki ekkor is a helyszín közelében tartózkodott - őt észlelve gépjárművéből kiszállt és hozzá lépett. Bemutatkozás nélkül annyit mondott, hogy ő is őrzéssel foglalkozik

és az őrzéssel kapcsolatban szeretne kérdezni. V. G. a terhelt közeledését megpróbálta elhárítani, ő azonban tovább próbálkozott és kérte V. G.-t, hogy hallgassa meg őt. Közölte, hogy havi 100 000 forintot fizetnének az információért. Közölte egyben azt is, hogy őt az érdekli, hogy az őrzés hogyan alakul az E.-nél. V. G. nem hagyta, hogy tovább folytassa a mondanivalóját. Közölte vele, hogy titoktartási kötelezettség terheli, ezért sem ingyen, sem pénzért nem mond neki semmit.

A terhelt ekkor azt mondta, hogy amennyiben V. G. most nem tud beszélni, beszéljenek meg egy másik időpontot, ahol majd elbeszélgetnek. V. G. erre is nemet mondott, majd elkészönt és elindult a bejárat felé. A terhelt még utána szólt, hogy V. G. senkinek ne mondja el azt, hogy ő miket kérdezett tőle.

V. G. ezt követően nyomban jelentést tett szóban, a képviselővezetőnek.

K. N. 2009. április 15-e óta dolgozik az E. Kft. telephelyén vagyonőrként. Feladata elsősorban az anyagmozgatás felügyelete, valamint a belépési engedélyek ellenőrzése, és a detektorkapun személyi ellenőrzés végzése. 2009. szeptember 11-én este 19 óra körül a szolgálatból hazafelé tartott gyalogosan, amikor megjelent mellette gépjárművel a terhelt. A gépkocsiból kiszólva megkérdezte tőle, hogy az E.-ben dolgozik-e vagyonőrként és, hogy tudnak-e beszélni. Ezt követően a terhelt a gépkocsiból kiszállt. Z. néven mutatkozott be K. N. előtt és közölte vele, hogy munkát tud neki ajánlani. Havi 100 000 forintot tud fizetni, azonban a részleteket

beszéljék meg szeptember 14-én hétfőn a délutáni órákban. K. N. ekkor megadta a telefonszámát a terheltnek, hogy hívja majd fel, s ezután elváltak egymástól.

A terhelt néhány perc elteltével felhívta K. N.-t és közölte vele, hogy információra lenne szüksége arról, hányan vannak összesen örök, és ezért fizetne havi 100 000 forintot.

K. N. ekkor közölte a terhelttel, hogy őt titoktartási kötelezettség terheli, ezért semmi ilyesmit nem fog elmondani, majd a telefonbeszélgetést befejezték. Később felhívta a képviselővezetőt és megkérdezte tőle, hogy tud-e hasonló esetről, aki közölte vele, hogy igen, már más személyt is megkerestek.

A terhelt szeptember 14-én ismét telefonált K. N.-nek és megkérdezte tőle, hogy tudnak-e találkozni, melyre K. N. azt válaszolta, hogy nem ér rá, más dolga van. A terhelt ekkor átadta a telefont egy másik ismeretlen férfinak, aki nem mutatkozott be, hanem azt mondta K. N.-nek, hogy ő nem az E.-ről érdeklődik, hanem konkrétan egy emberre kíváncsi, hogy az mikor dolgozik, mikor van benn. Ez az ismeretlen személy azt is említette, hogy neki 20 ember dolgozik, akik már mind gazdagok, továbbá, hogy ők messziről, 300 km-ről jöttek, és ha K. N. nem mond nekik semmit, akkor mást kell keresniük.

Ezen a napon egyszer 13 óra 55 perckor, majd 14 óra 04 perckor keresték mobiltelefonon K. N.-t, aki mindkettő alkalommal közölte, hogy őt nem érdekli az ajánlat, majd a telefonbeszélgetést megszakították.

A K. N.-nel beszélő ismeretlen férfi kilétét a büntetőeljárás során kideríteni nem lehetett.

A terhelt és védője által felmentés végett bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró ítélőtábla a 2011. április 13-án megtartott nyilvános ülés alapján meghozott végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elvetette azt a védelmi érvelést, hogy R. T., V. G. és K. N. nem voltak az E. Kft. munkavállalói, így őket titoktartási kötelezettség sem terhelte. Tényként állapította meg, hogy V. G. és K. N., mint vállalkozók megbízási szerződés alapján végeztek munkát az S. Kft. részére. R. T. az S. Kft. munkavállalójaként volt biztonsági őr. Mindhárman az E. Kft. telephelyén dolgoztak. Munkájukat nem csupán az S. Kft., hanem az E. biztonsági szabályzata alapján végezték. Nyilvánvaló, hogy működésük is az E. Kft. működésével állt kapcsolatban. Az a körülmény pedig, hogy e tanúk nem az E. Kft.-vel álltak munkavállalói jogviszonyban, mindezen nem változtat. Az csupán munkajogi, munkaszervezési kérdésnek tekinthető. Mindez nem hat ki a Btk. 254. § (1) bekezdésének arra a megfogalmazására, hogy a tanúk így egy gazdálkodó szervezet dolgozójának tekintendők.

A tanúk, mint biztonsági őrök tisztában voltak az üzem területén az anyagmozgatással. Tudták azt, hogy mely üzemcsarnokban milyen alkatrészeket, milyen berendezéseket gyártanak. Tisztában voltak a ki- és beszállítások időpontjával, azok gyakoriságával, illetve a szállított áruk mennyiségével is. Erre részben munkavégzésükhöz

volt szükség, részben pedig a munkavégzésük során tapasztalhatták meg, szerezhették meg ezeket az információkat. Az információkkal kapcsolatosan részben biztonsági okokból, illetve amiatt, hogy az E. Kft. és a vele szerződéses viszonyban álló cégekkel kapcsolatos bizalmas gazdasági adatokat tartalmaznak - a terhelteket titoktartási kötelezettség terhelte. A terheltnek is tudnia kellett, hogy amennyiben a tanúk teljesítik a felhívását és átadják a kért információkat, azzal a titoktartási kötelezettségüket megszegik. Ezzel pedig elkövetik a Btk. 254. §-ának (1) bekezdésében meghatározott vesztegetés vétségét.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt meghatalmazott védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján arra hivatkozással, hogy a terhelt bűnösségének megállapítására a Btk. 254. §-ában megjelölt feltételek hiányában került sor, és a bíróságok a büntetés kiszabása során megszegték a Btk. 83. §-ban meghatározott büntetéskiszabási elveket is.

Az indítvány szerint nem állapítható meg, hogy a terhelt gazdálkodó szervezet dolgozójának, tagjának, vagy rá tekintettel másnak azért ígért volna jogtalan előnyt, hogy az a kötelességét megszegje. Valamennyi személy, akit a terhelt megkeresett információszolgáltatás érdekében, az S. Kft.-nél állt jogviszonyban és nem az E. Kft.-vel. Így e három személy nem felel meg annak a törvényi tényállásban előírt követelménynek, hogy az E. Kft., mint gazdálkodó szervezet dolgozójának, illetve tagjának volna

tekintendő.

Mindemellett a releváns törvényhely csak a kötelességszegésre irányuló vesztegetést rendeli büntetni. A terhelt által megkeresett tanúk esetében azonban csupán annyit lehetett megállapítani, hogy a terhelt az E. Kft.-nél történő őrzéssel kapcsolatban kívánt információkat szerezni. Ezen belül azonban egyetlen tanúnál sem pontosította a kérdéseit. A tanúk a munkájuk elvégzése során, pusztán az őrzés-védelmi feladatok teljesítésekor nem juthattak olyan információk birtokába, amelyekre a terheltnek szüksége lett volna. Márpedig a kötelezettségszegés kizárólag abban az esetben merülhetett volna fel, ha a tanúk a feladataik elvégzése során tudomásukra jutott információkat osztották volna meg a terhelttel, illetve ő ilyen információk kiadására hívta volna fel őket.

Miután a terheltet a tanúk arról tájékoztatták, hogy bármínemű adatszolgáltatás az ő vállalt kötelezettségüket sértené, azonnal felhagyott tevékenységével. A továbbiakban semmilyen módon nem kívánta befolyásolni őket, semmilyen előnyt nem ígért számukra ezt követően. A terhelt tehát mindezek alapján nem követett el bűncselekményt.

Utalt a továbbiakban a védő arra, hogy a bíróságok megszegették a Btk. 83. §-ának (1) bekezdésében foglalt, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket. A lefolytatott eljárások alapján sem a terhelt társadalomra veszélyessége, sem bűnösségének foka nem indokolta a súlyos büntetés kiszabását.

A védő mindezek alapján a marasztaló jogerős döntés

megváltoztatását és a törvénynek megfelelő határozat hozatalát indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség átiratában a felülvizsgálati indítványt nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a terheltek szerződésen alapuló megbízás alapján ténylegesen a gazdálkodó szerv dolgozójaként jártak el. Igen részletes feltételek mellett került sor a titoktartási kötelezettség körének és terjedelmének a kikötésére. A terhelt egyértelműen jogtalan előnyt ígért a gazdálkodó szervezet dolgozóinak és ezzel az volt a célja, hogy azok a munkaköri kötelességüket szükségszerűen megszegjék. A terhelt terhére megállapított bűncselekmény valamennyi törvényi tényállási eleme megvalósult, ezért a bűnösségének megállapítására az anyagi jog szabályaival összhangban helyesen került sor. Anyagi jogszabálysértés hiányában a büntetés mértékének felülbírálatára pedig nincs törvényes lehetőség. A Legfőbb Ügyészség ezért azt indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a megtámadott határozatokat hatályában tartsa fenn.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványát fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a terhelt K. N.-től csak annyit kérdezett, tudna-e egy személyről információt adni. Ezt a tanú is megerősítette.

A legfőbb ügyész képviselője a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakkal egyező nyilatkozatot tett. Rámutatott, hogy dolgozónak nem csak az minősülhet, aki az adott gazdálkodó szervezettel

munkaviszonyban áll. A terhelt által megkeresett és megszólított három személy gazdálkodó szervezet dolgozójának tekintendő.

Részletes titoktartási nyilatkozatot íratnak alá velük nem csak az S. Kft.-nél, hanem az E. Kft.-vel is. Tény, hogy a terhelt a részletes adatokra nem tudott rákérdezni, de csak azért, mert a vagyonőrök már az általános kérdéseket is elhárították. A terhelt a termelésről, illetve az őrzés-védelemről kívánt adatokhoz jutni.

A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalanak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor. Erre a felülvizsgálati okra hivatkozott a védő, amikor azt állította, hogy a terhelt nem minősült az E. Kft. dolgozójának és cselekménye nem is irányult arra, hogy az általa megszólított vagyonőrök a kötelességüket megszegjék, ezért bűncselekményt nem követett el.

Az 1978. évi IV. törvény (Btk.) 254. §-ának (1) bekezdésében

meghatározott vesztegetés vétségét az követi el, aki költségvetési szerv, gazdálkodó szervezet vagy társadalmi szervezet dolgozójának, illetve tagjának, vagy reá tekintettel másnak azért ad, vagy ígér jogtalan előnyt, hogy a köteleességét megszegje.

Az S. Kft. és az E. Kft., mint gazdasági társaság (az elkövetéskor hatályos) Btk. 137. §-ának 17. pontja és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 685. §-ának c) pontja alapján gazdálkodó szervezetnek minősül.

Az eljáró bíróságok szerint a terhelt a gazdálkodó szervezet dolgozóinak ígért jogtalan előnyt.

A dolgozó fogalmát sem jogszabály, sem irányadó szakmai gyakorlat nem határozza meg.

Kétségtelen, hogy a dolgozó szóhasználat eredetileg a munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalókra alkalmazott terminológia volt. A piacgazdaság bevezetését és ezzel a foglalkoztatási jogviszonyok új széles skálájának a megjelenését követően azonban – az 1990-es évek elejétől kezdődően – átalakult, kibővült. Ma már nem csupán a munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalóra használatos, hanem emellett – bizonyos körben – a megbízási (esetleg vállalkozási) szerződés alapján munkát végző személyekre is. Ennélfogva ma már túl szűk körű volna és nem felelne meg a fogalom lényeges tartalmának, ha a büntetőjogi tényállásban szereplő dolgozó fogalmát a joggyakorlat kizárólag a munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalókra korlátozná. Ugyanakkor továbbra sem minősíthető mindenki dolgozónak, aki

valamely munka elvégzésére, feladat ellátására, eredmény (produktum) előállítására szerződik polgári jogi megbízási vagy vállalkozási szerződés alapján.

A dolgozó fogalmának a lényeges tartalma és ezzel együtt a határa abban határozható meg, hogy a munkaadó vagy a munkát végző személy dönt-e a munkavégzésre irányuló jogviszony lényeges tartalmát jelentő kérdésekben. Más megközelítésben a munkát végző személy a munkaerejével maga rendelkezik-e (a munkavégzés során a maga ura) avagy munkaerejét a munkaadó rendelkezésére bocsátja és azzal a munkavégzésre irányuló jogviszony keretei között a munkaadója rendelkezik.

A munkaszerződésben a munkavállaló arra kötelezi magát, hogy a munkáltató utasítása szerint rendszeres munkát végez. A munkaadó utasítási joga azonban még önmagában nem elegendő annak az egyértelmű elhatárolására, hogy a munkát végző személy munkaviszony, vagy polgári jogi megbízási keretei között végez-e munkát. Ha a dolgozó megbízási jogviszony alapján teljesíti a feladatait, e jogviszonya nem minősíthető munkaviszonynak abból az okból, hogy a kapott utasítások alapján kellett munkát végeznie, miután a megbízást is a megbízó utasítása szerint és érdekeinek megfelelően kell teljesíteni. [Ptk. 474. § (2) bekezdés, BH 1992/736.].

Ha viszont a polgári jogi megbízási szerződés keretei között munkavégzésre szerződő személy tekintetében bizonyos fajta munka rendszeressége, állandó jellege, a megbízó (munkaadó) és a

megbízott (munkát végző) közötti szoros kapcsolat, a munkát végző megbízottnak a munkát adó megbízótól függő helyzete, a munkafegyelem megtartásának a kötelezettsége, a munkaerőnek meghatározott keretben állandó jellegű lekötöttsége, tehát a munkaerőnek a megbízó (munkaadó) rendelkezésére bocsátása és mindezt kiegészítendő a megbízó utasításai szerint történő munkavégzés kötelezettsége megállapítható, akkor a megbízott a vizsgált tényállás alkalmazása szempontjából dolgozónak minősülhet.

Az irányadó tényállás szerint R. T. munkaszerződés alapján látta el munkaköri feladatait az S. Kft., mint munkáltató utasításai alapján. Ő minden további feltétel nélkül dolgozónak minősül a vizsgált tényállás alkalmazása során.

V. G. és K. N. egyéni vállalkozóként kötött vagyonvédelmi megbízási szerződést az S. Kft.-vel. E megbízási szerződés keretei között azonban szerződéses kötelezettségeiket ugyanazok a feladatok jelentették, mint amelyeket R. T.-nek munkaviszony keretében kellett ellátnia. Feladataikat mindenkor a munkahelyi felettesük határozta meg. Rendszeresen, előre meghatározott műszakbeosztásban, időkeretben dolgoztak és előre meghatározott fajta munkát végeztek. A munkavégzés mindenkor a munkát adó megbízó rendelkezésétől függött. Terhelte őket a munkafegyelem megtartásának a kötelezettsége. Összességében az állapítható meg, hogy munkaerejüket a megbízó rendelkezésére bocsátották és az S. Kft. illetékes vezetője döntött a munkavégzésre irányuló megbízási jogviszony lényeges tartalmát jelentő kérdésekben. E szerződés

keretei között a megbízottak a munkaerejükkel maguk nem rendelkezhetek. Az E. Kft. telephelyén megbízási szerződés alapján rendszeresen munkát végző V. G. és K. N. vagyonőrök – a kifejtettek alapján – a Btk. 254. §-ának (1) bekezdésében meghatározott tényállás alkalmazása során az S. Kft. dolgozójának minősültek.

A bíróságok által megállapított – fentebb rögzített – tényállás részletesen tartalmazza, hogy egyrészt V. G. és K. N. megbízási szerződésének 9. pontja, másrészt R. T. munkaszerződésének 18. pontja alapján nevezetteket milyen titoktartási kötelezettség terhelte.

Az irányadó tényállás alapján az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy a terhelt magatartása célzatosan arra irányult, hogy e vagyonőrök a felajánlott jogtalan előnyért a titoktartási kötelezettségüket megszegjék és a terhelt (illetve megbízója) érdeklődésének megfelelő adatokat szolgáltatassanak egyrészt az E. Kft. gazdálkodásáról, másrészt e Kft. telephelyén az őrzés-védelmi feladatok ellátásáról. Ezeknek az adatoknak a kiszolgáltatása általa is tudottan az őket az S. Kft. dolgozóként terhelő kötelezettségeik megszegését jelentette volna.

Mindezekre figyelemmel a terhelt cselekményét az eljáró bíróságok helyesen minősítették – a bűnkapcsolatok számára figyelemmel – 3 rb. vesztegetés vétségének.

A Kúria ezért – miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles – a felülvizsgálati

indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be.
426. §-a alapján - a hatályában fenntartotta.

(Kúria Bfv.II.1.395/2011.)